

[Krag.]

Mill. Kr. Minus i Landbrugets Kasse for et Aar. Derfor er en Prisstigning paa Landbrugsprodukterne paa det hjemlige Marked en fuldkommen tvingende Nødvendighed, og det er efter min Mening en ganske hovedløs Politik at sammenkæde Løsningen af dette Problem med Gennemførelse af nye omfattende Understøttelsesbevillinger.

Den højtærede Socialminister har for nylig sagt, og sagt med Rette, at gennem Understøttelser bekæmpes Arbejdsløsheden ikke. Det er sagt med Rette, og jeg kunde have Lyst til at tilføje, at gennem Understøttelse virker man maaske mere fremmende end hemmende paa dette Tidens Uhyggefænomen. Nej, Vejen til at bekæmpe Arbejdsløsheden er netop dette at gøre Erhvervslivet rentabelt, det er dette at genskabe Købeevnen, først og fremmest inden for Hovederhvervet, og derfor var en virkelig rationel Lovgivning til Løftelse af Landbrugets Priser paa Hjemmemarkedet den stærkeste Politik, der overhovedet kunde skabes til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden.

Men for dette havde Regeringen jo ikke nogen Forstaaelse. Vi fra vor Side strakte os langt over for Regeringens meget omfattende Understøttelseskraav, som ikke blot tog Sigte paa den øjeblikkelige Situation pr. 1. Oktober, men i det hele taget paa den ekstraordinære Arbejdsløshed, som Vinteren maatte bringe. Der tilbød vi, hvad der under Hensyn til Arbejdsløshedssituationen, som den forelaa paa Forhandlingernes Tidspunkt, maatte være fornødent. Vi tilbød at yde dette. Det var ganske utilstrækkeligt for Regeringen. Og naar det fra forskellig Side og først og fremmest fra Regeringspartierne Side i deres Presse jævnlige i den senere Tid er blevet hævdet, at naar disse Forhandlinger strandede, var det paa Rentespørgsmaalet, var det paa Grund af Venstres Utilfredshed med, at man ikke kunde faa Margarineordningen og meget meget andet, saa har det ikke noget med Sandheden at gøre, idet enhver ved, og den højtærede Statsminister først af alle ved, at det, Forhandlingerne strandede paa, var det Understøttelseskraav, Regeringen kædede til Landbokommissionens Indstilling, og de Lovforslag, som er fremgaaet deraf.

Man har villet hævde, at det var ganske tvingende nødvendigt, at saadanne Understøttelsesforanstaltninger blev truffet. Jeg maa derom sige, at naar Socialreformens Gennemførelse indgik som Led i den Lovgivning, der blev Resultatet af Kriseforliget i Vinter, var det netop ud fra den Opfattelse, som stærkt hævdedes ogsaa af Social-

ministeren, at det var et Forslag af afgørende Betydning over for Krisen, thi naar dette Forslag var gennemført, var ekstraordinære midlertidige Kriseforanstaltninger i Hovedsagen overflødige. Og naar man nu hævder, at Kommunerne vil segne under det økonomiske Tryk af Understøttelsesordningen, baseret paa Arbejdsløshedsloven som Led i Socialreformen, er det ikke andet end en Overførsel af de Betragtninger, som kunde være berettigede under den gamle Refusionsordning, paa den nye Tid, hvor saadanne Betragtninger ingen Berettigelse har. Thi med den nye Refusionsordning, som er et Led af Socialreformen, udlignes Byrderne Kommunerne imellem, saaledes at de økonomisk stærkeste, de mindst hjemssøgte faar større Del af Byrden, end de hidtil havde, og de økonomisk svageste faar Lettelser i meget betydeligt Omfang.

Jeg maa derfor hævde, at for disse Understøttelsesforanstaltninger, som Regeringen krævede, var der ingen tvingende Nødvendighed. Der var al mulig Anledning til at søge gennemført de Foranstaltninger, der kunde resultere i øget Købeevne inden for Hovederhvervet med øget Mulighed for at skaffe Beskæftigelse gennem dette og derefter at afvente Udviklingen i den nærmest kommende Tid, ogsaa med Hensyn til Gennemførelsen i alle Enkeltheder af Socialreformens Bestemmelser paa Arbejdsløshedsomraadet. Og i hvert Fald var der al Anledning til at imødekomme det Kraav, vi stillede, at afvente de nærmeste Maaneders Resultater med Hensyn til Omfanget af den Kommunehjælp, Arbejdsløsheden kunde gøre fornøden.

Intet af dette vilde man. Man hævdede stadig, at Socialreformen ogsaa paa Arbejdsløshedsomraadet i Virkeligheden var beregnet paa normale Tider og ikke paa en Krisetid. Nu vel, den Opgørelse af de med Socialreformen følgende Udgifter, vi har faaet, er ganske vist en Opgørelse baseret paa 1929—30, altsaa for saa vidt paa normale Tider, men det har slet intet at gøre med, hvorvidt Socialreformen paa dette Omraade er saaledes tilrettelagt, at man uden Særforanstaltninger ved Praktiseringen af Reformens Bestemmelser er i Stand til at løse Understøttelsesproblemet, og vi hævder, at man er det. Og vi hævder, at det var under denne Forudsætning, at Reformen gennemførtes.

Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at bemærke, at jeg har set, at Departementschefen i Socialministeriet, med hvilken Ret skal jeg lade være usagt, kraftigt er gaaet ind for den Opfattelse, som er Social-